

CSERNI ANDRÁS

A FARKASEFALKA

SÖTÉT SORSOK I.

Cserni András

A FARKASFALKA

Sötét sorsok 1.

Copyright © Cserni András 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-160-7

A borító Hafner Gergő munkája.

A szerző elérhetőségei:

mistaria.cserniandrasauthor@gmail.com

Mistaria – Cserni András írói oldala (Facebook)

mistaria-official (Instagram)

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna: <https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram: <https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

Prológus	7
Első fejezet - A barlang	15
Második fejezet - Szarvasvadászat	19
Harmadik fejezet - Találkozás	25
Negyedik fejezet - Ígéretek.....	32
Ötödik fejezet - A csillagok alatt	38
Hatodik fejezet - Összetűzés az erdőben.....	43
Hetedik fejezet - Rossz előérzet	50
Nyolcadik fejezet - Dédmama levele	56
Kilencedik fejezet - Kompromisszum egy farkassal	62
Tizedik fejezet - Tanácskozás.....	65
Tizenegyedik fejezet - A Falka Öregjei.....	68
Tizenkettedik fejezet - A barátság záloga	74
Tizenharmadik fejezet - A második látogatás.....	78
Tizennegyedik fejezet - Randevű, ami nem randevű.....	80
Tizenötödik fejezet - Keselyűk.....	84
Tizenhatodik fejezet - Az indulás napja	92
Tizenhetedik fejezet - Több mint barát	96
Tizennyolcadik fejezet - A véletlenek összjátéka.....	100
Tizenkilencedik fejezet - Pár fa és hangya	104
Huszadik fejezet - Acsar aggodalmai	108
Huszonegyedik fejezet - A hajnali Zemplén.....	112
Huszonkettedik fejezet - A szikla tetején	115
Huszonharmadik fejezet - Emberrablás mesterfokon.....	121
Huszonnegyedik fejezet - Kellemetlen társaság.....	124
Huszonötödik fejezet - Fedősztori	128
Huszonhatodik fejezet - Életemben először	131
Huszonhetedik fejezet - Doranskyk és Marothanok.....	136
Huszonnyolcadik fejezet - A múlt árnya messze nyúlik.....	140
Huszonkilencedik fejezet - Falka a farkasért	146
Harmcadik fejezet - Trükkök és technikák.....	150
Harmincegyedik fejezet - A Nyírerdő	153
Harminkettedik fejezet - Veszteségek	160
Harmincharmadik fejezet - Az Ezermester kunyhója	165
Harmincnegyedik fejezet - Ínyencfalat.....	170
Harmincötödik fejezet - Váratlan fordulat	173

Harminchatodik fejezet - Gyötrő gondolatok.....	178
Harminchetedik fejezet - Tervek és ajándékok	183
Harmincnolcadik fejezet - Aggódó evilágiak.....	187
Harminckilencedik fejezet - Hótollú Honoria	192
Negyvenedik fejezet - Szent Iván éjszakája	196
Negyvenegyedik fejezet - Sárkányverem	201
Negyvenkettedik fejezet - Kifinomult bosszú.....	206
Negyvenharmadik fejezet - Lándzsa és szekerce.....	209
Negyvennegyedik fejezet - Forró helyzet	215
Negyvenötödik fejezet - Vizontlátás	224
Negyvenhatodik fejezet - Hazatérés.....	228
Epilógus.....	236
Függelék.....	239
Jegyzetek	239
A farkastörvények	246
Mist szótár	248
Bibliográfia	250
Köszönetnyilvánítás.....	251
A következő rész tartalmából	252
AJÁNLÓ	253
A SZERZŐ BEMUTATKOZÁSA	254

Prológus

Kikelet havának langyos szellője lágyan fúj át a fák között, megrezegtette az aljnövényzetet. Még épp csak elkezdődött az első tavaszi hónap, de az erdő korán nyíló virágai már javában bontogatták szirmaikat. Megnyugtató, idilli kép volt, távol a világ gondjaitól. A köpenyes alak is ezért szeretett itt lenni.

Ez az erdő, amiben járt, sőt, az egész hegység tiltott terület volt részére és a családja számára. De őt nem érdekelte. Mindig is kissé különc volt, szabad szellemű, lázadó jellemű. Nem volt hajlandó boszorkánynak állni, mint a nagymama. Nem akart egy szülei által kiválasztott, pipogya fráterhez hozzámenni. Csak egyedül akart lenni, a természetben, szeretett virágai és állatai között. Ám egy nap mindez egycsapásra megváltozott, mert találkozott vele.

Ezen a tisztáson látta először. Jóképű, magas, aranyszőke hajú, fiatal férfi volt. Megszólította. A férfi megrémült, mintha tilosban kapták volna rajta, de mikor meglátta őt, a szava is elakadt.

Innentől a dolgok felgyorsultak: kiderült, hogy tulajdonképpen egyikük sem lehetne itt, de nem érdeklik őket a családi szabályok. Egyre gyakrabban találkoztak. Mindkettőjüknek nyilvánvalóvá vált, hogy reménytelenül egymásba szerettek.

Egy éve ismerkedtek meg, ezen a napon. Rá várt most is. Tudta, hogy eljön; mindig eljött, ha megígérte, de a toroka azért elszorult az izgalomtól. Vajon tetszeni fog neki, amivel meg akarja lepni? A kezében szorongatott kis csomagra nézett. Frissen merített papír, finom tinta és hófehér lúdtoll. Tudta, hogy jobban szeret regéket, balladákat írni, mint harcolni, ezért gondolta ezeket neki.

Egy érintést érzett a vállán. Megfordult. Barnás-zöldes köpenyben, pajkos mosollyal arcán ott állt előtte élete szerelme, Edvard Doransky. A férfi mélyen nézett kedvese sötét, barátságos szemébe, gyengéden megsimította arcát, majd játékosan csavargatni kezdte annak sötétbarna, már-már feketébe hajló haját. Egy darabig csak álltak így és nézték egymást. A férfi törte meg a csendet:

– Szép vagy, drága Panca, mint mindig.

– Ugyanazt hajtogatod, te gavallér költő, valahányszor találkozunk – nevetett pajkosan Panca.

– Azért, mert igaz – felelte Edvard mosolyogva.

Egymás karjaiba borultak. Lágyan ringtak, a szellő a hajukat borzolta.

– Emlékszel – kérdezte Panca –, hogy pont itt találkoztunk először egy éve?

– Hogyne emlékeznék. Ezért is hoztam neked ezt.

Köpenye rejtekéből előhúzott egy ezüstláncra fűzött farkasfogat, és a nőnek adta.

– Tessék. Az ezüst a te családod színe, a farkas pedig az enyém jelképe. Ez az örök szerelmem záloga, és jövőbeli egyesülésünk ígérete. Ugye, tetszik?

– Jaj, Ed nagyon szép! Köszönöm!

– Az Ezermesterrel csináltattam neked.

– Ezt nem mondod komolyan? – nevetett csodálkozva Panca. – Képzeld, én is az öreg Thorkaynál jártam, és ezt készítettem neked.

Azzal átadta kedvesének a papírt, tintát és tollat. A férfi szóhoz se jutott a meghatottságtól.

– Pan... nem is tudom, mit mondjak... köszönöm! Ilyen finom papírt régen láttam. Tudod, mondtam, hogy apám nem állhatja a költőket, ezért nemigen látok igazán jóféle papírt. De ez... ezekre különleges költeményeket írok majd. Például, mikor összeházasodunk...

– Miket beszélsz? – kérdezte ijedten Panca. – Te is tudod, hogy ez lehetetlen. Apád már azért elverne, ha megtudná, hogy a legnagyobb ellensége lányával találkozgatsz. Az én családom pedig csak ürügynek tekintené a háború újbóli kirobbantásához. Te is tudod milyenek, és azt is, mik voltak a békefeltételek.

– Igen, igen, tudom. Nem lépünk egymás földjére, a Meredély-hegység mindenkinek tiltott terület, rá se nézünk egymásra, blablabla. De ez az őseink háborúja és békéje volt. Nem gondolod, hogy időszerű volna egy újfajta békét kötni?

– Mire célsz?

– Amiről az előbb is beszéltem, arra! A két hatalmas és erős család, a Doranskyk és a Marothanok többszáz éves ellenségeskedés után egy házassággal egyesülnének! Hát, nem csodás gondolat?

– Nem egyeznének bele, iszonyúan maradiak.

– Nos, akkor nem fogjuk a beleegyezésüket kérni. El kell fogadniuk majd a tervünket, ha akarják, ha nem.

– Tervezel valamit, ugye? Elárulja az a huncutul csillogó szemed.

– Bizony, hogy tervezek! Mégpedig ezt.

Gyöngéden magához vonta Pancát, és megsókolta. Hosszan, finoman.

* * *

A siroki vár meglehetősen romos. A szép kilátáson kívül nincs is más említésre méltó a környékén. Legalábbis az Evilágból szemlélve. Aki ugyanis elég szemfüles, az a várat tartó szikla tövében észrevehet egy gondosan elrejtett, gazdagon rovátkolt, kicsi székelykaput. Aki pedig még szemfülesebb, az a székelykapunál üdögélő apró, fekete manót is kiszűrhatja. Ha pedig még talpraesett és ravasz is az illető, és megfelel a manócska kérdését, akkor a kapun át be is léphet az Avilágba. Itt pedig igencsak elcsodálkozhat, ugyanis a kapu ezen oldaláról a vár teljesen másképp fest. Vaskos, zömök falaiból nyolc torony tör a magasba, négy a vár sarkainál, négy az oldalainál. A tornyokban éber őrszemek kémlelik a messzeséget, a gyilokjárón katonák tucatjai járőröznek fel s alá, kezükben karddal, szekercével, vagy épp íjjal. A várba egy boltíves, széles kapun át lehet bejutni, melyet most csapórács zárt le. A kapu fölött pedig jókora, díszes címer virít: tejfehér teliholdra üvöltő farkast ábrázolt égszínkék mezőben. Az ordas lábai alatt két, egymást keresztező szekerce is látható,

a telihold fölött pedig díszes, bronzsín betűkkel ez áll: *Sirokcait, donei nu Doranskyst* – vagyis Sirokvár, a Doranskyk otthona.

A szerencsés látogató ezeket szemlélve joggal töprenghet el azon, hogy a csudába nem vette észre ezt, és miért nem tudott eddig erről. A válasz egyszerű: a várat (és az egész Avilágot, mindenféle különös lények, mágusok, sámánok, lidércek, táltosparipák, iramszarvasok és a Doranskykhoz hasonló emberek otthonát) az Álca takarja el az avatatlan szemek elől. Ez a bűbáj választja el az emberek uralta Evilágot a saját útját járó, különös Avilágtól, Mis-taria országától, és megakadályozza, hogy az előbbieket tudomást szerezzenek a misztikus földről, és leigázzák azt. Mert az avilágiaknak még mágikus tudományaikkal sincs sok esélyük az evilágiak gépfegyverei, harci repülői, tankjai, bombái ellen. Így hát rejtőzködnek előlük, és zavartalanul élik a maguk életét.

Ám sokak élete még így se zökkenőmentes. Ezen a hűvös, no-vember eleji napon Sirokvár mélyéről fájdalommal telt, elkeseredett nyögések és kiáltások hallatszottak. A hangok a baba szobájából jöttek, egy kicsi, gyengén megvilágított helyiségből. Négyen voltak bent. Az egyik maga a baba, aki épp egy véres lepedőt mosott egy lavór langyos vízben. Az ajtó mellett, karba tett kézzel magas, szikár, komor arcú, ötvenes éveit taposó férfi állt páncélba öltözve, övére függesztett csatabárdal. Az ágy mellett aranyzőke hajú fiatal férfi térdelt aggódó arccal, és halkán próbálta csitítgatni az ágyon fekvő, görcsösen vonagló és kiáltozó, sötét hajú nőt – nem sok sikerrel. Túl sokat, ha akart volna, se tudott volna tenni érte. Panca Marothan ugyanis vajúdott, már órák óta. A baba szorgosan cserélgette a lepedőket, fájdalomcsillapító főzetet adott a nőnek, aki könnyeivel küszködve erőlködött, de a kicsi még mindig nem látszott.

– Ugye, túléli? – kérdezte aggódva a bábát Edvard.

– Ha az Ősök is úgy akarják... – tért ki az a válasz elől.

Ekkor szólalt meg mély, érces, feddő hangon az ajtóban álló férfi:

– Ha az Ősök egy kicsit is kegyesek hozzánk, az a kis fattyú egy percen belül megszületik, és ez a nyavalyás perszóna elkotródik végre innen!

– Apa, ne merj így beszélni Pancáról! – kiáltott rá Edvard.

– Miért, mi lesz akkor? – nézett a férfi mérgesen a fiára. – Talán elkövetsz valami még nagyobb ostobaságot, mint hogy a Tiltott Területen találkozgatsz a legfőbb ellenségünk egyikével, majd fattyat csinálsz neki, és még ide is hozod, hogy a teljes családodat veszélybe sodord?! Bár tulajdonképpen én vagyok a legnagyobb barom, hogy beengedtelek titeket azon az ősökverte kapun.

– Apa, a gyermekem nem fattyú! Panca és én törvényesen összeházasodtunk, az Ősök Törvényei szerint. Wlottenill adott minket össze...

– Fantasztikus, tehát már a Vadon Varázslóját is belekeverted az ostoba és felelőtlen cselekedeteid özönébe!

– De apa... ez a gyerek... ez a házasság... ezek összekovácsolhatják a két családot. Ez lehetne a tartós béke és a szövetség alapköve...

– Az Ősök kínját lenne az! – legyintett ingerülten a férfi. – Mit gondolsz, mi a fészkes fenét csinál e percben is a többi átkozott Marothan? Ezt a lányt keresik – mutatott Pancára. – Ezt a lányt, akit te, te rövidlátó, ősökverte, ostoba marha idehoztál! Őszintén mondd meg: miben reménykedtél? Hogy majd borral és étellel teli szekereken jönnek ünnepelni, és áldásukat adni a házasságotokra? Ha tényleg hittél ebben, semmit se tanultál tőlem annyi hosszú év alatt!

– Már hat hónapja megszökött Sárkányveremből, és azóta nem keresték. Nem lesz semmi gond, apa!

– Ne nevezd az apádnak, Edvard! Többé nem vagy a fiam, de még csak Doransky se. Amint ez a... nőszemély megszüli a fiadat, várlak a Nagycsarnokban. Hivatalosan is kitagadlak a családból, utána pedig fel is út, le is út! Megértetted?

– Én csak... boldog akartam lenni. Akkora baj ez? – suttogta Edvard.

Apja válaszra se méltatva sarkon fordult, és elhagyta a szobát. A könyvtárba igyekezett. Meg akarta keresni a Szokások Könyvét. Abban szerepeltek többek közt azok a szövegek, melyeket egy családtag kitagadásakor szokás mondani. Sok formulát és szöveget fejből tudott, de ezt nem. Huszonkilenc éve vezette a Doranskykat, de még egyszer se kellett kitagadnia senkit.

Ahogy öles léptekkel haladt, majdnem fellökött egy lóhalálban rohanó őrszemet. Az hebegve bocsánatot kért, miközben idegesen babrált az íja húrjával. A családfő kérdően nézett rá.

– Mi történt? Miért nem vagy az őrhelyeden?

– Uram... lovasok érkeztek keletről... ketten vannak, és... a vértjükön ezüstlándzsára tekeredő zöld sárkány... Tudja, hogy ez mit jelent, igaz?

Doransky nagyúr tudta. A Marothanok megérkeztek.

– Mit akarnak? – kérdezte halálos nyugalommal.

– Nem tudom. Még nem érték el a falakat. Mit tegyünk, uram?

– Kísérj a Tárgyalótoronyhoz!

– Igenis, uram!

A csapórácsos vaskapu feletti tornyot hívták Tárgyalótoronynak, hisz a Sirokvárba érkezéssel legelőször innen lekiabálva be-széltek, illetve innen tárgyaltak a régi időkben az ellenfelek követeivel is. A békefeltételek értelmében manapság erre nem volt példa. Egészen mostanáig.

Fent a toronyban egy másik, igen riadt őrszem várta őket. Társához hasonlóan íjat tartott a kezében, hátán tegez, benne nyilak; ruháján a farkasos-holdas-szekercés címer. Szótlanul mutatott elő-re. Doransky nagyúr látta, hogy valóban ketten jönnek lóháton. Elég közel voltak már ahhoz, hogy kivegye a vonásaikat. Az egyikük harmincas éveiben járó, vékony, kecskeszakállas férfi, míg a másik alig tízévesforma, barna hajú, sötét szemű kisfiú. Mindketten izmos, pej csataméneken ültek, és csillogó acélvértjükön valóban ott díszelgett a lándzsára fonódó sárkány. A kapuhoz közeledve fékeztek lovaikat, majd megálltak. A kecskeszakállas férfi gúnyos, sötét pillantással tekintett fel a toronyra.

– Az Ősök áldjanak, hatalmas Doransky nagyúr! – mondta gúnytól csöpögő hangon.

– Az Ősök kísérték, fáradt vándorok! – felelte Doransky hidegen.

A formalitásokon túl kell esni, ha tetszik, ha nem – gondolta.

– Én Victorus Doransky, Sirokvár ura, a Doransky család feje, az Északisík-Meredély Partia kormányzója, a Meredély-hegység és a Síklapály-pusztta északi részének Tanács által kijelölt igazgatója, minden itteni lakos vezére és védelmezője vagyok. Kérdem tőletek, megfáradt vándorok, kik vagytok, és mi célból kerestétek fel Sirokvárat?

– A nevem Paol Marothan – szölt a kecskeszakállas. – Ő itt a fiam, Donato. Látogatásunk oka pedig... merő szívfájdalom kimondanom, de erős okunk van feltételezni, hogy megszegettétek az általunk oly nagy becsben tartott békét.

Victorust az undor kerülgette. Egyrészt Paol kenetteljes, álszent beszéde miatt, másrészt meg azért, hogy ezek a lelketlen férgek képesek az övéiket már ilyen zsenge korban gyűlöletre, intrikára, cselszövésre nevelni. Nézte a kisfiú ártatlannak tűnő arcát, de nem látott benne mást, csak a jövőbeli ellenségét.

Pontosan tudta, hogy állnak a dolgok valójában: a Marothanok sose becsülték a Botthus Doransky és Petor Marothan által majd' kétszáz éve kötött békét. Egy darabig betartották, amíg Petor élt, de az évek múlásával egyre galádabb módon kerülték meg a béke-feltételeket és röhögtek ezzel a Doranskyk képébe, akik nem mertek visszavágni, nehogy a látszólagos béke darabokra hulljon.

Most se volt mit tenni: Victorus szenvtelen és diplomatikusan közömbös arccal folytatta a beszélgetést:

– Megszegettük volna? Szavaid sértőek és felháborítóak, de minden bizonnyal okkal mondtad. Magyarázd meg, kérlek!

– Nos, a húgom, Panca Marothan már jó ideje furcsán viselkedett. Hosszú időkre eltűnt, és sose mondta el, merre járt. Aztán észrevettük, hogy a hasa kezd... kissé gömbölyödni, ha érted, mire gondolok. Miután ezt úgy hat hónappal ezelőtt szóvá tettem, nyom nélkül eltűnt. Furcsa, nem? De a legfurcsább az, hogy bár tűvé tettük érte az elmúlt hat hónapban az egész Avilágot és Evilágot is, a Vaderdőtől a Keleti-Peremhegyekig, sehol se találtuk. Mindössze két helyen nem néztük meg: a Meredély-hegységben, és itt, Sirokvárban, hisz a béke értelmében ezek számunkra tiltott területek. Végso elkeseredésünkben megkértük Wlottenillt, hogy a senkiföldjének minősülő Meredély-hegységet kutassa át legalább. Semmit se talált. Így kénytelenek vagyunk azt feltételezni, hogy szeretett húgom itt tartózkodik, Sirokvárban. És van egy olyan érzésem, hogy nem egyedül... ha érted, mire célzok.

Victorus értette. Hosszan fújta ki a levegőt, hogy időt nyerjen, mielőtt válaszolnia kell.

– Értem szavaidat, Paol, s fényükben végre tisztán látok. Ugyanis a fiam a mai napon idehozott a várba egy számomra ismeretlen, vajúdó nőt, és azt mondta, a

felesége. A nevét nem említette, de szavaid tükrében joggal feltételezhetjük, hogy a húgod az.

– Ez viszont azt jelenti, hogy tényleg megszegtétek a békét – változott Paol hangja fagyossá. – A fiad ezek szerint találkozgatott Pancával, sőt, gyereket csinált neki... a te fiad, a te felelősséged.

– Tudom, Paol, tudom. Épp ezért, azon felül, hogy húgodat, amint a szülés végbement, azonnal átadjuk nektek a gyermekkel együtt, azon felül kártérítésül húsz aranytallért adok a kincstáramból.

– Kártérítés? Igen, ez elvárás ilyen esetben. De húsz arany? Az nem lesz elég a sérelmek orvoslására.

– Mit akarsz hát? Még több csengő aranyat? Zamatos bort? Gazdag termést? Kövér jószágokat? Nevezd meg az árat, és én megadom!

– Esküdj meg!

– Miért várod el, nem bízol meg bennem?

– Jogom van ezt kérni, szóval tedd meg! – villant Paol sötét szeme fenyegetően.

– Legyen hát! Az általad megnevezett árat adom neked kártérítésként, az Ősökre esküszöm! Mit kérsz?

– Csak egy egészen egyszerű dolgot. A vétkest, élve, vagy holtan. Vagyis a fiadat.

Victorus összerezzen. Fel volt készülve, hogy irdatlan összegű pénzt, rengeteg állatot, töméntelen mennyiségű terményt kérnek. De ez a kérés... ez megrendítette. Az előbb ugyan még ki akarta tagadni a fiát, de szíve mélyén megmozdultak az atyai ösztönök. Ám gyorsan el is fojtotta őket. A tetteknek következményei vannak, és ezt Edvardnak is meg kell tanulnia. Az Ősökre tett eskü különben se szeghető meg. Kimondta, hát most engedelmeskednie kell. Ő is viseli a tettei következményét, mégpedig emelt fővel. Hangja se rezdült, könnye se csordult, mikor kimondta:

– Legyen. De ígéritek meg, hogy amint átadtam őket, visszamentek Sárkányverembe, és többé nem tértek vissza. Ha bármi gond adódik, révkomon keresztül, vagy levelek által is üzenhettek.

– Így igaz, Victorus. Tiszteletben tartjuk a kéréseidet.

A Doranskyk családfője halkán fellélegzett. Ez viszonylag könnyen ment. Már csak azt kéne eldönteni, hogy...

– Vigyázzon, uram! – kiáltotta az egyik őrszem, de már késő volt. Pendülés, szisszenés, puffanás. Egy nyíl állt meg rezegve Victorus homlokában. A seb fájdalmasan lüktetett. A sötétség kezdte teljesen elborítani a szemeit, de utolsó erőivel még észrevette a kisfiú kezében a kicsi íjat, mellyel most az egyik őrszemet lőtte le. A várral szemközti dombon pedig látta, hogy egy hatalmas sereg közeledik fegyelmezetten, vértjeiken lándzsára tekeredő sárkánnyal.

Becsaptak minket – ébredt rá. Erőtlenül összerogyott. Az utolsó szavak, melyeket életében hallott, Paol kiáltása volt:

* * *

Forróság. Izzás. Narancsvörös körülötte minden. Éget a kín. A fájdalom elviselhetetlen.

Sikolyok. Üvöltés. Robbanások. Leomló falak robaja. Gyereksivítás.

Panca kimerült. A kicsi pár pillanattal ezelőtt született meg, de élete máris pokol. Lángok mardossák körülötte a várat és lakóit, a falak nyögve adják meg magukat, és roskadnak össze. Számára ismeretlen férfiak és nők kiabálnak, üvöltenek kétségbeesetten, de sikolyaik hamar köhögésbe, hörgésbe torzulnak. Nincs kegyelem senkinek. A tűz számára nincs barát vagy ellenség.

Edvard halott. Rádólt egy égő gerenda. Nem tehetett érte semmit. Elgyengülve fekszik az ágyon, de a büntudat mardossa.

A fojtogató füst, a fájdalom és a lelki kín könnyeket csal a szemébe. Fátyolosan lát, épp csak kiveszi a fölé hajoló alak körvonalait. A bába az. Beszélni kezd:

– Gyermekem! Meg kell mentened a kicsit! El kell tűnnöd innen. A falak már nem bírják sokáig. Fogd ezt, és menekülj!

Egy kis botot vesz elő, rajta rovátkolt jelek. Panca nem érti őket, de tudja, mi ez a pálca, és mire való. Rovott pálca, a táltosok készítenek ilyet. Az Ősök mágiája tölti el, így hatalmas ereje van.

– Tudod, hogy kell használni? – néz mélyen a szemébe a bába.

Panca bólint. Félbe kell törni, és hangosan kívánni valamit. Először érzi úgy, hogy volt haszna nagyanja varázslásleckéinek.

– Akkor, gyermekem, az Ősök vigyázzák lépteidet! – fogja meg a kezét az öregasszony. – Én már vén vagyok, az időm lejárt. De te és a fiad fiatalok vagytok, élnetek kell. Rejtőzzetek el ott, ahol senki se akad rátok, és éljete boldogan!

Ezek az utolsó szavai. Egy lehulló, izzó kő sújtja agyon. Panca felsikolt, nem bír elviselni ennyi szörnyűséget. Fia sír. Ez zökkenti vissza valamelyest. Remegve kezébe fogja a pálcát és kettétöri.

– Vigyél el innen! – suttogja.

A levegő megdermed, majd örvényleni kezd. Irdatlan erő ragadja fel Pancát, aki kisfiát szorítja magához teljes erőből. Utoljára visszapillant az égő várra. Könnyes szemmel, halkan rebegi:

– Az Ősök kísérjenek végig titeket a Csillagösvényen!

Aztán a mágikus erő végleg magával ragadja.

* * *

---

¹ Hozzátok a sárkányt!

Üszkös, füstölgő romok. Ennyi maradt a fényes Sirokvárból. Manca Marothan elégedetten szívta tele tüdejét a hamu és pernye nehéz szagával. Számára ez a győzelem illata volt.

– Végre eljött ez a nap is – gondolta. – Hetven évet kellett várnom, hogy pusztulni lássam ezeket a férgeket, és lám, végre hitvány várak hamvain sétálhatok.

Mélyeket szippantott a még forró levegőből. Lehunyt szemével felidézte a bennük raktározott múltat. A félelmet, a gyötrelmes halálsikolyokat, a szenvedés könnyeit, a... remény sóhaját?!

Mégis, mi történt itt? Lehunyt szemével figyelte az eseményeket, és egyre jobban elhatalmasodott rajta a düh.

– Szórakozol velem, kisunokám? – morogta maga elé vészjóslóan. – Hát, most meglátod, milyen az, ha feldühítesz!

A rovott pálca túlélte a tüzet. Manca lehajolt, fölvette, és bűv-igét mormolt. A kis fadarab felemelkedett, és ellibegett a várat övező erdő felé. Az öreg boszorkány, a Marothan család vezetője hollóvá változva követte.

* * *

Panca Marothan halálosan kimerült. Erejét felemésztette a szülés, a menekülés, a két órányi futás. De tudta, hogy nem állhat meg. Ismerte nagyanyját, tisztában volt vele, hogy most is a nyomában lehet. Jól ismerte, biztosra vette, hogy eljött személyesen is megnézni ellenségei pusztulását. Egy helyen lehet csak biztonságban. El kell jutnia Wlottenill barlangjához, mégpedig mihamarabb.

A kicsi halkán sírdogált. Az ő ereje is fogytán volt. Egyszer megállt, hogy megetesse, de csak rövid időre. Tudta, semmire se volt elég. De ha ismét kényszerpihenőt tart... végzetes következményei lehetnek. Megszorította hát az Edvardtól kapott medált, melyen erő merítsen belőle, és tovább rohant.

A lába megakadt egy szederbokor kesze-kusza indáiban, és elvágódott. Fia kirepült a kezéből. Rémülten kereste, hová esett, de a bokor venyigéi a kicsiért nyúltak, még a levegőben elkapták, és óvatosan a földre helyezték. A növény lassan alakot váltott; kövérkés, idős nő bontakozott ki az egyre összébb fonódó levelek és kacsok szövődékéből. Arcának szenttelen kifejezése hátborzongató volt, különösképp ellentmondást nem tűrő, sötét szemei. Panca rémülten felsikoltott. Felismerte.

– Így üdvözlöd a nagyanyádat, te hálátlan perszóna? – kérdezte jeges, hideg hangon Manca. – Tudod, Panca, nagyot csalódtam benned. Elcsavarogsz a Tiltott Területre, hogy egy Doranskyval találkozgass, majd kihordod és megszülsz a fattyát? – undorodva ránézett a csecsemőre. – Rossz unoka voltál, Panca. Az engedetlenségért pedig büntetés jár. Mindkettőtöknek.

– Nagyanyám... könyörgök, ne bántsod őt! Velem tégy, amit akarsz, de őt hagyd békén!

– Mindketten megkapjátok méltó büntetéseket. Te szégyent hoztál a családkra, ezért életed végéig börtönben fogsz sínylődni. Ami pedig ezt a fattyút illeti – köpenye alól egy nyírfavesszőből font abroncsot vett elő, és közelebb lépett a csecsemőhöz, – ő rosszabbat érdemel a halálnál.

Panca rémülten felsikoltott. Rájött, mire készül a nagyanyja. Boszorkánynak csakis egy célja lehet nyírfaabronccsal.

– Könyörögve kérlek, ne tedd ezt vele! Kegyelmezz, hisz nem vétett semmit!

– Nincs kegyelem, hisz már azzal ártott, hogy megszületett! – szólt Manca, majd átbújtatta a kicsit az abroncson. – A fiad kítaszítottként fog élni, az emberek gyűlölik majd. Mélyebbre kell süllyednie a túlélésért, mint egy bűnözőnek! – azzal másodszor is keresztülbújtatta a fiút. – Nyomorult féregként leélt élete végén egyedül, magányosan fog elpusztulni, és senki se siratja majd! – és harmadszor is átbújtatta.

Panca végső elkeseredésében nagyanyjára rontott, de hasztalan. Az öreg boszorkány egy intéssel megállította, egyik karjával a csecsemőt, másikkal unokáját ragadta meg, és földreppent.

A nő tudta, hogy vesztett. Nem ellenkezett, nem rúgkapált. Mikor azonban Manca figyelme lankadt, a farkasfogas ezüstmedált a kicsi pólyájába rejtette.

– A jövő záloga és a remény ígérete – suttopta.

Tényleg csak a remény maradt.

* * *

Tizenhat évvel később...

* * *

Első fejezet - A barlang

Sokan átkozzák a hegyi serpentineket; lassú, kiszámíthatatlan, veszélyes utaknak tartják őket. Ám Kovács László ezzel nem értett egyet. Kifejezetten szerette a hűs, vadregényes tájak mentén kanyargó utakat. Mint amilyen ez is. Bal kéz felől lankás lejtőn lefele bükkös. Jobb oldalon hegynek föl bükkös. Mi is lehetne pompásabb, mint a bükkökkel borított Zemplén? Anyyira szerette ezt a helyet, hogy minden évben itt töltötte el rövid, egy-két hetes szabadságát. Megszállt egy szimpatikus kulcsos házban, és egy időre elfelejthette a hülye munkatársait, a szemét főnökét, a belváros bűzét, és a természetnek szentelhetette minden figyelmét.

A következő kanyar után még lankásabb részhez ért; a hegyoldal lustán, szinte vízszintesen terült el a suhanó autó két oldalán. László lassított, hogy megcsodálhassa a változatlanul uralkodó, büszke bükkfákat. Hirtelen egy árnyat látott átsuhanni a fák között. – Őz – gondolta. – Micsoda szerencse, hogy láthattam egyet!

Ekkor azonban újabb árnyak suhantak el mellette, ezúttal három. Ezt már kissé furcsállta. Igazán viszont akkor hűlt meg ereiben a vér, mikor meghallotta a farkasüvöltést.

Farkas? Ilyen közel az úthoz? De hisz az lehetetlen! Pedig ordasok hangját hallotta, abban biztos volt. Sőt, mintegy rákontrázásként, újra felharsant az éles vonítás. Majd még egy. És még egy. Az erdő rövidesen üvöltő farkasoktól volt hangos.

László pánikba esett. Kevés dologtól félt, de a vészjósló hangokat kiadó, csapatban vadászó, ravasz ragadozók közelsége megrémítette. Hát még mikor észrevette, hogy mellette ügetnek. Izmos, megtermett, szürke bundás, borostyánsárga szemű állatok. Kettő-kettő a kocsi két oldalán, és ugyanennyi mögötte, az erdőben pedig további példányok követték messzebből. Szabályosan elvágták a menekülőutakat. Csak egy irányba mehetett: előre.

– Ilyen nincs – suttogta László. – Ez... ez képtelenség. Lehetetlen!

Idegesen a visszapillantó tükörbe tekintett. Nem haladt mögöt-te másik autó. Teljesen magára maradt egy farkasfalka gyűrűjében.

Az út egyenes szakaszba ért, a férfi pedig hálaimát rebegve tövig nyomta a gázt. Gyorsulás közben vette észre az úttesten vele szemben álló, komótosan felé lépkedő farkast. Ez valamivel nagyobb volt a többinél, bundája sötétszürke és loncsos, teste izmos, erőteljes. Sötétbarna szeme metszően nézte Lászlót. A férfi (maga is alig hitte) úgy látta, az ordas nadrágot visel, és nincs farka.

László lába lassan lecsúszott a gázpedálról. A döbrent félelem teljesen hatalmába kerítette. Elerőtlenedett, és szédelegni kezdett, s közben egyre csak hajtogatta:

– Ilyen nincs... ilyen nincs...

A bestia hirtelen megindult. Először lassan ügetve, majd egyre gyorsulva közeledett az autóhoz. Mikor már tíz méterre se volt tőle, felugrott. A levegőben szaltózott egyet, és közben valami egészen elképesztő történt vele. Emberré változott. Egy sötét hajú, komor tekintetű, izmos, napbarnított, hegekkel szabdalt kamaszfiúvá, akinek a szájában hegyes fogak ültek, kezét szürkés szőr borította, és ujjai karmokban végződtek.

A fiú a szélvédőn landolt, és betörte azt. Kovács Lászlót ebben a pillanatban hagyta el a maradék ereje. Ájultan dőlt a kormányra. Az irányíthatatlanná vált kocsi nekiütközött egy fának, és végleg megállt.

* * *

A barlang bejáratára nehezen bukkanhatott rá az avatatlan szem, mivel Álca védte, így messziről csak egy sziklán végigfutó repedésnek tűnt. Ám, aki ismerte ezt a trükköt, és közelebb lépve áthaladt az Álca vonalán, annak szeme elé tárult az igazság.

Belső tere nem volt kimondottan tágas, ugyanakkor szűkös se. Egy embernek pont elég. És micsoda ember lakott itt! Már abból sejteni lehetett, hogy az egész barlang

furcsábbnál furcsább dolgokkal volt tele. A plafonról szárított szalamandrabőr, beléndek, nadragulya, mandragóra, lókoponya, csontok, bundák, fogak, karmok lógtak. A padlón katonás sorban álltak a hordók, zsákok, tálak, edények, fiolák; egyesek üresen, mások csurig töltve varangy-méreggel, gyógynövényekkel, gombákkal, meg hasonló alapanyagokkal, vagy épp már elkészült italokkal, szerekkel, porokkal, olajokkal, kenőcsökkel, krémekkel. Egy nagy, lapos kő szolgált ágyként, rajta puha mohapárna a vánkos. Az egyik sarokban nagy halom tűzifa hevert, a világításról pedig négy, a falakra rögzített fáklya gondoskodott. A barlang közepén, egy patinás kis tűzrakás felett egy kondérnyi víz forrt. Emellett pedig nem más ücsörgött a vizet kavargatva, mint a barlang különös tulajdonosa. Barnászöld köpenyt viselt, melyet két hatalmas szarvasagancs rögzített a vállánál. Alatta egyszerű, barna tunika, sötétbarna öv, szalmaszínű nadrág és fekete csizma. Az öv telis-tele volt különböző zsebekkel, tarsolyokkal. Ám a férfi arca se volt mindennapi: sűrű, négy varkocsba font haja a vállát verte, mélyzöld szeméből bölcsesség és ravaszság sütött, arca csupa ránc. Szakálla a hasáig ért, és madártollak, csontok, kavicsok, csigaházak, faágak voltak belefonva. Jobb kezében hosszú, faragott botot tartott vékony, göcsörtös ujjjaival.

Mistaria lakói jól ismerték a vén férfit. Ő volt Wlottenill, a Vadon Varázslója. Bölcs, tapasztalt tudós és gyógyító, hosszú utat járt be, míg idáig eljutott. Most az erdő lényei hozzá fordultak tanácsért, orvosságért, illetve ő felügyelte a természet rendjét és körforgását; beszélt az Ősökkel, ítélkezett az erdőlakók vitáiban, betartatta az Erdei Törvényeket, és távol tartotta az evilágiakat. Cserébe pedig nem várt el sokat, csak némi apróságot – kis szívességeket, ahogy ő hívta ezeket.

Most is épp az egyik erdőlakóra várt, hogy megkapja tőle azt az apróságot, amit kért. Ahogy őt ismerte, biztosra vette, hogy hamarosan meg is érkezik.

Igaza lett. Levélzörgést hallott a barlang bejárata felől, odaemelte hát a tekintetét, hogy az érkező szemébe nézhessen. Egy fiú lépett be a barlang félhomályába. Egy fekete hajú, izmos, sötét sze-mű, hegekkel szabdalt, félmeztelen, tizenéves kamasz, aki egy ájult férfit cipelt a vállán átvetve. Wlottenill elmosolyodott. Megérkezett, akire várt.

– Az Ősök kísérték utadon, Roland – szólította meg mély, telt hangon. – Látom, sikerült megszerezned, amit kértem.

– Mondhatjuk – felelte szűkszavúan a fiú, majd letette az ájult férfit a barlang padlójára.

Wlottenill nem győzött csodálkozni Roland erején. A fiú még csak tizenhat éves volt, mégis könnyűszerrel elcipelt idáig egy fel-nőtt embert. Igaz, ezt annak köszönheti, hogy csordásfarkas, vagyis farkasember. Elképesztő fizikai erővel rendelkezett, kitartóbb, gyorsabb volt egy átlagos embernél; látása, hallása, szaglása farkasokén is túltett, sőt, értette ezeknek az állatoknak a beszédét. És természetesen képes volt farkassá változni.

Jelenleg erről csak a szürke szőr borította, karmos, mancsszerű kezei árulkodtak. A varázsló tudta, hogy ez a fiú legkedveltebb formája – részben ember, részben farkas, mivel úgy vélte, ő mindkettő egyszerre. Végére is igaza volt – még ha ezt az elgondolását nem is szívelte minden ismerőse.

– Nos, egy megvan, vén varázsló – szólalt meg ismét a fiú. – Mennyi kell még?

– Összesen hat emberre lesz szükségem, és minél hamarabb. Fontos ügyről van szó, az evilágiaknak meg úgyse lesz gyanús egy-két ember eltűnése.

– Remélem. Szóval még öt ilyen szerencsétlen, és lerótnak tekinthető a tartozásom?

– Igen, Roland. Ez bőven elegendő ár lesz mindenért. De ne feledd, evilágiakat kapj el! Ők jóval önzőbbek, mint az avilágiak, nem fognak törődni mások gondjával. A mistariaiak viszont gyanút fognának... és te is tudod, mi lenne a következménye.

– Tudom – bólított komoran a fiú. – Ügyelni fogok, kiket cserkészek be, és hozom őket, amint tudom. Az Ősök vigyázzák lépteidet!

– A tieidet is, Roland.

A fiú sarkon fordult és kisétált a barlangból, magára hagyva Wlottenillt a főzeteivel és kenőcseivel.

* * *

Roland mélyen beszívta a friss levegőt, amint kiért a barlangból. Nem szerette az ottani, áporodott étert. A bezártság, a szabadság korlátozásának szaga volt ez számára.

Nem ismerte a szüleit. Wlottenill nevelte fel. Azt mondta, anyja és apja eldobták őt, mikor kiderült, hogy csordásfarkas. A falusiak ugyanis iszonyodnak tőlük. De a vén varázsló vállalta, hogy befogadja az árvaságra ítélt fiút. A nevét is tőle kapta.

Nem tudott mindig átváltozni. Kiskorában ugyanolyan volt, mint a többi ember. De Wlottenill jól kioktatta, elmagyarázta neki, hogy amint eléri a hétesztendős kort, csordásfarkasi képességei felszínre törnek. Addigra meg kell tanulnia uralkodni magán, nehogy valami szörnyűséget kövessen el.

Eljött a hetedik születésnapja. Rosszul aludt azon az éjjelen. Másnap pedig megtörtént élete első átváltozása, akkor még nem önszántából. Arra emlékezett, hogy először szörnyen fájdalmas volt. A teste átalakult, arca és füle megnyúlt, hegyes fogai és karmai nőttek, egész testét beborította a sűrű, szürke bunda. Farkassá változott.

Wlottenill segített neki megőrizni a józan eszét. A kintől legszívesebben üvöltve rohant volna, hogy minden útjába kerülő élőlényt megöljön, s így azok is átérezzék a fájdalmát. De a varázsló egy főzettel megszüntette kínjait. Eljutott tudatáig érzékei élessége, az izmaiban rejlő erő, a fantasztikus állóképessége. Wlottenill szerint megátkozták – szándékosan, vagy véletlen baleset folytán –, de ő ettől a perctől ezt áldásnak érezte, nem átoknak.

Innentől fogva utálta a barlangot. Lelkének vad, farkasfele a szabadban akart élni, egy falkával. Hosszasan könyörgött Wlottenillnek, mire tízéves korában végre elengedte a vadonba, a farkasok közé. És méghozzá milyen falkához! Bő negyven farkas alkotta, erős, büszke állatok, és három tapasztalt, idős állat, a Falka Öregjei vezették őket. A varázsló elmondta neki, hogy csak az ő kedvéért álltak össze több apró falkából ezzé a hatalmassá.

Roland nagyon hálás volt. Wlottenill pedig csak két dolgot kért cserébe: egy szívességet, ha eljön az ideje; és hogy sose feledkezzen meg emberi feléről (többek között ezért viselt nadrágot; egyes farkasok ugyan megvetették emiatt, mondván: a vadon gyermeke ne kövesse az emberek példáját, de a Vadon Varázslójának nem mertek ennél nyíltabban ellentmondani). Boldogan beleegyezett ezekbe, és elment a farkasok közé, akik örömmel és bizalommal, testvérükként fogadták.

Azóta velük élt. Együtt vadásztak, egy helyen aludtak, közösen nevelték a születő kölyköket. Hat év telt el így. Ezalatt a falka ötvennégy tagúra bővült (őt is beleszámítva), Roland pedig úgy érezte, ez az otthona.

Lehunyt szemmel élvezte a tiszta erdei levegőt, mikor türelmetlen morgást hallott.

– Roland, igyekezzünk már! Éhen halok!

A fiú elmosolyodott. Torkos volt az egyik farkas, aki elkísérte. Hatalmas étvágyáról híres hím – nevét is innen kapta.

– Kicsivel több tiszteletet, kedves unokaöcsém! – szólt rá feddő hangon egy ezüstfehér nőstény, Lupa.

– Hagyd, igaza van – mondta Roland. – A legutóbbi vadászatból még maradt egy étkezésre való adag. Szóljatok a többieknek is, indulunk vissza Odúba!

Torkos lelkesen csaholva elrohant. Ahogy utána nézett, Roland Wlottenill szavain töprengett.

„Senkinek se fog feltűnni egy-két ember eltűnése.”

– Miért érzem úgy, hogy ebben nem lehetek olyan átkozottul biztos? – morogta maga elé.

Második fejezet - Szarvasvadászat

Titokzatos eltűnések a Zemplénben

Már öt ember tűnt el nyomtalanul két hét alatt a Zemplén kanyargós útjain. Az áldozatoknak mindössze a rommá tört autóikat találták meg a hatóságok – leszámítva a legutolsó esetet, mivel G. Nagy Henriknek vadászat közben veszett nyoma, a vadlesen mindössze a puskáját találták meg. A hivatalos álláspont szerint embercsempészet állhat a háttérben, ugyanis az áldozatokban nincs semmi közös – leszámítva az eltűnés helyszínét és

körülményeit. A rendőrség arra kéri a helyieket és az idelátogatókat, hogy fokozott óvatossággal közlekedjenek.

– Na, ennyi elég is volt – csapta be az újságot Lendvay Áron. – Kristóf, biztos jó ötlet odamenni? Ezek után?

Lendvay Kristóf, a tizenhat éves, sötétszőke hajú, középtermetű fiú elkeseredetten felsóhajtott:

– Apa, már be van fizetve, ráadásul két hét maradt az indulásig. Minden haverom ott lesz, nagyon nem akarom kihagyni. Kérlek!

Apa és fia egy bizonyos nomád sáttáborról beszéltek, melyet a Duna-Ipoly- és a Bükk Nemzeti Park szervezett a Zemplénbe. Áronnak volt pár ismerőse a parkosok közt, így könnyen bejuttatta fiát és három barátját, Réti-Nagy Patrikot, Komlós Márkot és Fazekas Janit. Híres-hírhedt kvartett voltak ők, gimnáziumuk központi személyiségei; négy fiú, négy külön világ. Mégis elválaszthatatlan barátok, és szinte mindent együtt csináltak. Erre a táborra is nagyon készültek már, és tényleg csak egy kicsit lettek elkeseredettek, mikor az utolsó pillanatban felröppentek ezek a bizonyos hírek.

– Annyira tipikus – gondolta Kristóf. Várakozón, szinte könyörögve pislogott apjára kék szemével. Nagyon remélte, hogy meggyőzheti.

Áron mélyen elgondolkodva könyökölt az asztalon, és szakállával babrált – mint mindig, ha valamit nehezen tudott eldönteni. Pár perc hallgatás után fia szemébe nézett, és megszólalt:

– Ha akkora lenne a veszély, mint ahogy a média állítja, lefűjták volna a tábort is. Bizom az ítélőképességükben, ezért én megengedem, hogy elmenj, DE! – itt szavait nyomatékosítandó, felemelte ujját. – Anyádat is meg fogom kérdezni. Megpróbálhatom meggyőzni, ha viszont nemet mond... akkor nem tudok mit tenni.

A fiú megértette. Jól ismerte az anyját, és hogy milyen makacs tud lenni.

– Köszí szépen, apa!

– Ha rám hallgatsz, rendet raksz a szobádban, az jó pont anyádnál.

Kristóf biccentett, és feltrappolt az emeletre. Szobája a kamaszfiúknál megszokott látványt nyújtotta: rendetlenség mindenhol, szétszórt ruhák, papírok, tankönyvek. Az íróasztalon számítógép, mellette üres, legalább háromhetes pohár, a kuka mellett chipses zacskó. Az ágy bevetetlen, az éjjeliszekrényen vastag porréteg. Egyedül a könyvespolc nyújtott némileg rendezett, ugyanakkor elképesztően zsúfolt látványt. A különböző témájú és fajtájú könyvek több sorban álltak. Voltak krimik, fantasyregények, történelmi regények, útleírások, ismeretterjesztő művek, állat- és növényhatározók. Jól látszott, mi érdekli leginkább a fiút. Nem volt igénytelen, csak kissé lusta. Minek megtenni azt, amit nem muszáj?

Lehuppant az ágyára, és elővette a telefonját. Kíváncsi volt, hogy a barátai sikerrel jártak-e a szülők meggyőzésének terén.

Chris: Na mi a pálya skacok jöttek v nem?

Marcool: Elengedtek siman. Teged?